

Povejte, mamica!

Povejte, mamica,	Ne izprašuj me, sin!
kaj vse za temi je gorami,	Prehitro bodo prišli časi,
kaj vse za temi je vodami,	ko dal slovo boš rojstni vasi —
povejte, mamica!	vse sam boš videl, sin!

Bogumil Gorenjko.

Otožna pesem.

Zapojte, babica,
otožno pesen,
da jok nam resen
prikrade se v oči! —

Pa pela babica
s solzami je v očeh
o tožnih zimskih dneh:

„Zvene le bodo rože trat,
škrjančki utihnili livad,
jesenski vetrčki zaveli.
Zagrnil bode trate, njive

svetnik Mihel v meglice sive;
zapadli bodo snežci beli . . .

In takrat bo prišla,
na okence potrkala
pri meni blede smrt.
In legla bom na postelj belo,
med prsti mrtvimi razpelo,
ogrnjena v mrtvaški prt . . .“

Odpela babica,
in vnučki so plakali . . .
Kako bi ne jokali,
če jim umrje babica?!

Bogumil Gorenjko..

